

Kees van Kooten: 'Leve het welwezen' Uitgeverij De Harmonie, Amsterdam 2015. ISBN 9789076174655 (Hartaandoeningen/ Hartaanval/ Intensive Care/ Humor/ Goed leven/ED) Zie ook: www.deharmonie.nl

Soort boek/ziekte stijl:

Zie <http://www.deharmonie.nl/uitgave/uitgavedetail.asp?id=1343&rid=> 'Voor *Leve het welwezen* zette Van Kooten zich aan een selectie van de naar zijn smaak leukste internationale cartoons. Maar op 22 augustus 2014 doorkruiste een zware hartaanval zijn werk aan deze derde humorbundel, waardoor het boek van karakter veranderde. *Leve het welwezen* speelt zich nu voor een groot deel af in het ziekenhuis, waar de schrijver op hilarische wijze in conflict raakt met een medehartpatiënt, die, wat getekende moppen betreft, een erbarmelijk gevoel voor humor blijkt te hebben.'

Van Kooten verblijft in het ziekenhuis op de intensive care, special care en medium care, krijgt een vijfvoudige bypass en moet revalideren. Hij gaat niet zozeer in op behandelingen maar beschrijft zijn gedachten, o.a. over leven, cartoonschrijvers, verblijf, en met name medepatiënt Hartman, in de van hem zo bekende, mooie stijl met het nodige gevoel voor humor. Hard cover boek van 168 pagina's geïllustreerd met vele cartoons met op de laatste pagina's beschrijvingen van de cartoonisten van wie tekeningen in het boek zijn opgenomen.

Over de schrijver:

Kees van Kooten (1941) is een bekend Nederlands cabaretier en schrijver. Zie: https://nl.wikipedia.org/wiki/Kees_van_Kooten

Korte beschrijving:

'Een overdonderende hartaanval' maakte dat Kees van Kooten dit boek schreef in plaats van alleen een boek over cartoonisten. Deze hartaanval had zich in Frankrijk al aangekondigd. Maar wanneer hij na terugkomst in Nederland, samen met dochter Kim, de kleinkinderen naar school heeft gebracht, ziet Kim hem grauw wegtrekken en bestelt een ambulance. Kees van Kooten blijkt dan een hartaanval te hebben, belandt in het ziekenhuis om vervolgens een vijfvoudige bypass te krijgen waarna ziekenhuisverblijf en langdurige revalidatie volgt.

Het boek levert deels een verslag van zijn ziekenhuiservaringen, maar gaat daarnaast ook over cartoons en cartoonmakers. Hij schrijft in het boek met de gebruikelijke humor en lichte toon over gedachten over dood, leven en dierbaren, zijn oude dag, ongemakken, delirium, kamergenoot Hartman, hulpverleners.

Daarnaast licht hij in het boek ook toe wat naar zijn mening een cartoon geslaagd maakt. Hij beschrijft verschillende stijlen en makers waar hij van geniet en gaat in op wat een goede cartoonist wel en niet moet doen. Ondertussen illustreren diverse (ziekenhuis)cartoons in het boek wat hij bedoelt. Het boek sluit af met een reeks korte portretjes van de cartoonisten die deze tekeningen hebben geleverd.

Wat viel op:

Goede wijn behoeft geen krans: over de kwaliteiten van Kees van Kootens werk is overal te lezen (zie o.a. citaten en linken recensies extra). Dit boek had ik ook graag cadeau gekregen toen ik in het ziekenhuis lag. Situaties zijn herkenbaar, licht van toon gehouden en met veel gevoel voor humor beschreven. Dat levert steun en momenten waarop je moet lachen.

Citaten:

Pag.24-25: 'Maar wanneer hij een halve minuut later het hartfilmpje ziet roept hij, met een heel andere stem: Áiaiaiaiai! U heeft op dit moment een infarct! Gassen Hans, gassen!'

Mijn dochter mag naast Hans voorin en met een dubbel zo hard loeiend alarm zetten wij koers naar het medisch centrum van de Vrije Universiteit, aan de Amsterdamse De Boelelaan. (...)want kijk, hier snellen wij de gangen met hun automatisch openzwiepde deuren al door en wel in het marathontempo van een kopgroep Kenianen, zie ik aan het overvliegende systeemplafond.'

Pag. 28: 'Verbijsterd door de gedachte dat dit wel eens mijn sterfdag kan blijken, raak ik hier niet in het minst onrustig van. Integendeel. Ik ga er eens goed voor liggen en tel mijn zegeningen. (...) Zo is het goed, want beter kan het nooit meer worden.'

Pag. 47: 'Ben ik werkelijk vierentwintig hele uren van de wereld geweest? Ik ben woensdagmorgen toch normaal wakker geworden? Was ik anderhalf etmaal lang hersendood? Waar ben ik in godsnaam geweest? Waarschijnlijk in Delier dus, het voorland van Dementie.'

Pag.49: De kippenborst waar ik nu mee rondloop is eerder het gevolg van de niet te tellen wanprestaties die ik heb geleverd –ik ben in mijn leven wel dertig keer gestopt met roken en heb mij uitbundig bezondigd aan zoute drop, bonbons, witte chocolade, wienerschnitzels, artistieke pijnen, hasj, cocaïne, rode wijnen, softe en harde porno, foute boters, topzware sauzen, verkeerde broden, te vette frieten en vijftientigduizend bitterballen. Wanneer er dan wordt vastgesteld dat de rechterkransslagader voor de helft is dichtgeslibd past hier geen medelijden.'

Pag.57: 'De nachtzuster heeft een vriend die ook verpleegkundige is. Ik mag alweer geen slaaptablet nemen, pas morgen weer, en daardoor lig ik nu al de halve nacht wakker. Dat komt ook door hun gezellige geklets. Je gaat dan niet roepen of het misschien wat zachter kan.'

Pag. 93: 'Het boekje van Hartman is heel bijzonder, ik voel het meteen. Gut, wat heerlijk toch, dwars door alles heen; een verrassend boekje dat je nog niet kende! Uitheemse vogel, onbekend plantje, nieuw restaurantje.'

Pag.104: 'Ik krijg de aanvechting mijnheer Hartman uit te leggen welke getekende humor ik werkelijk leuk vind, maar zie hier hopeloos tegenop, dus blader ik gehoorzaam verder en laat ik het bij af en toe een waarderend neuslachje, wat door het beademingshengsel niet echt van harte klinkt.'

Pag.145: 'Ik zou een hele jaargang *Charlie Hebdo* willen geven voor één tekening van Sempé. Ongezien. Zoals dat positieve mannetje daar staat te genieten. Leve het welwezen.'

Recensies/Extra:

<http://medischcontact.artsennet.nl/Media-Cultuur/Boeken/Boek/151240/Boek-Leve-het-welwezen-Kees-van-Kooten.htm>

Henk Maassen: '(...)In Leve het welwezen doet hij verslag van zijn ervaringen en van zijn verblijf in het VU-ziekenhuis. Maar op zijn 'Van Kootens' uiteraard, en dat

betekent: geestig, vlot, en ja, ook af en toe nogal 'cartoonesk'. Waardoor je niet altijd weet waar de werkelijkheid ophoudt en de fictie begint. (...)

Mooi is dat het boek intussen toch ook een bespiegeling is geworden over wat een cartoon geslaagd maakt. Het sluit ook af met een reeks korte portretjes van cartoonisten. Hoe Van Kooten ziekte, tekenaars en tekeningen verbindt moet u zelf maar lezen; hij doet dat knap en niet alleen met de constatering dat zijn bovenlichaam inmiddels sprekend lijkt op een door Saul Steinberg – één van zijn helden – getekend portret.' -

<http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/media/346032>

<http://www.nu.nl/recensies/4129550/kees-van-kooten-vier-sterren-boek-cartoonisten-en-ziekbed.html>

Anne Jongeling: '(...)Het boek is luchthartig van toon, de schrijver neemt zichzelf graag op de hak alsook zijn levensstijl die hij debet acht aan zijn hartaanval. Het ziekbed en de verpleging worden flegmatiek ondergaan en waar even de ruimte is, schittert een grap of een vankootiaanse woordspeling.

De Van Kooten die wel eeuwig veertig lijkt/leek, mijmert in Leve het welwezen aangenaam berustend over zijn oude(re) dag en de dingen die voorbijgaan.'

<http://www.atheneum.nl/recensies/kees-van-kooten-leve-het-welwezen>

<http://www.deharmonie.nl/uitgave/uitgavedetail.asp?id=1343>

(Trouw, 26 september)

Van het boek over cartoonisten kwam niks terecht, wel van een kwiek, speels, vrij openhartig, deels verzonnen, vermakelijk verslag over Van Kootens verblijf in het ziekenhuis...

(NRC Handelsblad, 18 september)

Op iedere bladzijde is de komiek op dreef. [...] Soms neemt de fictie het over van de feiten, wat de pret vergroot. [...] Van Kooten is in Leve het welwezen uitstekend op dreef.